Vă prezentăm ANTRENORII ŞI FOTBALIŞTII EMERIŢI

EMERICH VOGL

Date biografice: (indispensabile înţelegerii cursului unei cariere) născut 1905 la Timişoara, bacalaureat, de profesie tehnician topograf. A jucat fotbal la echipele Chinezul — Timişoara (1921—1929) şi Juventus — Bucureşti (1929—1937). Ca junior a practicat şi atletismul. Antrenor de fotbal al echipei Juventus (apoi Distribuţia) în 1942—1949, antrenor federal în perioada 1949—1953, consilier tehnic la Rapid, începînd din 1953.

— Cred că am ajuns antrenor din pasiune pentru fotbal. N-am vrut să-l părăsesc nici cînd am încheiat cu jocul activ. Cînd a apelat Juventus la fostul său jucător, nu urmasem nici un curs de specialitate, nu aveam o formaţie profesională. În schimb, citisem tot ce se putea atunci, despre fotbal şi m-am încrezut în experienţa mea îndelungată de jucător. Aşadar, pe de o parte m-am informat, m-am documentat, adoptînd tot ce se potrivea posibilităţilor noastre, pe de altă parte m-am format singur, crescînd o dată cu echipa pe care o antrenam.

— În construcţia unei echipe, pe care o implică activitatea de antrenor, preferaţi atacul sau apărarea ?

— Preferinţa mea — fără să evit întrebarea — este ECHIPA cu litere mari. Ceea ce nu mă împiedică să precizez că jocul unei echipe trebuie să se bazeze şi să pornească neapărat de la o foarte bună organizare a apărării. Atenţiune, eu nu emit o teorie defensivă ! Nu pledez pentru întărirea numerică a apărării, ci pentru temeinicia şi detaliata organizare a colaborării în cadrul liniei defensive. Avînd siguranţa apărării, poţi clădi în atac orice planuri îndrăzneţe !

— Dintre bucuriile şi decepţiile carierei Dvs. de antrenor, care vă stăruie în memorie ?

— În cariera unui antrenor satisfacţiile şi dezamăgirile se succed într-o alternanţă care face dificilă depistarea lor la comandă. Să încerc, totuşi. N-am să uit niciodată ambianţa prietenoasă din sînul echipei Juventus, de care mă leagă atîtea amintiri : relaţiile bune cu jucătorii, hărnicia lor în joc, promptitudinea în executarea sarcinilor şi atîtea altele. Firește că pentru cititori este mult mai spectaculoasă rememorarea neuitatei partide pe care echipa României a cîştigat-o cu 1—0 la Belgrad în 1956. Am elaborat atunci, în colectivul de antrenori, un plan tactic pe care jucătorii l-au pus magistral în aplicare. Desigur, nu planul a adus victoria, dar pe baza lui echipa nu putea pierde. Dar se poate vedea un aport ca cel de atunci, al portarilor Voinescu şi Toma, la obţinerea unei victorii. Rar mi-a fost dat să văd jucători muncind atîta în 90 minute, cît au muncit atunci Apolzan, Szökö, Bone, interii şi în general toţi ceilalţi. Aceasta numesc eu o satisfacţie completă, care urmează drumul ascendent : plan, realizare şi, pe deasupra, victorie ! Dacă-i vorba acum de decepţii, să venim cu istoria ceva mai aproape. Am muncit trei ani, împreună cu antrenorii de la Rapid, pentru a transforma o echipă relativ modestă. În intenţia şi în visurile noastre, echipa feroviară trebuia să ajungă la un nivel cu care să putem fi mîndri. Decepţia mare pe care o simt acum nu se datoreşte faptului că Rapid n-a cîştigat campionatul. Asta se poate întîmpla oricui. Dar mă doare faptul că echipa a încetat să progreseze, că a irosit în 3—4 luni tot ceea ce dobîndise în concepţia de joc, că a abandonat conturul modern pe care noi, antrenorii, i l-am creat.

— Socotiţi, deci, că meseria de antrenor are şi neplăcerile ei ?

— Nu numai din pricina insucceselor. De la antrenori se pretinde mai mult decît pot ei da. Exigenţele faţă de ei sînt prea mari, atunci cînd se ştie că li se dă pe mînă un material de-a gata, pe care ei încearcă doar să-l modeleze, să-l finiseze. Să caute singuri alt material nu le stă în putinţă în condiţiile fotbalului de performanţă. Nevoile competiţionale absorb toată activitatea lor, de unde timp şi pentru depistare ? Antrenorului i se pretinde să fie, în acelaşi timp: pedagog, psiholog, exemplu de conduită, cunoscător complet al tuturor secretelor jocului, metodist, infirmier şi cîte odată magazioner, deci să întrunească însuşirile unei pregătiri multilaterale. Ei bine, dacă cineva ar poseda toate aceste calităţi la nivelul pretenţiilor noastre, nu s-ar mai face antrenor, ar fi un supraom, un fel de James Bond al fotbalului. În relaţiile antrenor-jucători, trebuie să ne amintim mereu că nu toţi pomii cresc aţît de înalţi ca brazii de la Predeal şi că nici brazii aceştia nu cresc toţi pînă la cer.

— Împărtăşiţi-ne şi unele concluzii din studierea jucătorilor pe care i-aţi antrenat.

— Jucătorii de fotbal, mai ales cei ce au prins o oarecare pojghiţă de formă, confundă adesea două stări de fapt, exprimate în întrebările : în ce măsură i-a făcut „mari" echipa şi în ce măsură au contribuit ei ca echipa să devină „mare"? Prezenţa jucătorilor lipsiţi de modestie, duce la mari scăderi într-o echipă. Antrenorul trebuie să se străduiască să cultive în jucătorii cu veleităţi, sămînţa unei modestii minimale. Dar adesea, din păcate, aceşti jucători nu stau exclusiv sub controlul său. Citeodată publicul — ba chiar să-mi fie cu iertare — presa, fac inutilă munca antrenorului. Marii jucători ai lumii s-au caracterizat — cu rare excepţii — printr-o modestie surprinzătoare.

Cu cît înaintează în vîrstă, jucătorul va avea nevoie de un consum fizic tot mai mare pentru a putea demonstra ceea ce ştie. Scăzînd deci intensitatea antrenamentului, el devine propriul său duşman. Din cauza aceasta părăsesc arena fotbalistică prea de timpuriu mulţi jucători. În mod inevitabil, vîrsta limitează şi punctează cariera unui fotbalist. Cînd e prea tînăr, nu are încă doza de capacitate ce i se cere, iar cînd îmbătrîneşte — nu o mai are ! În acest sens este explicabil de ce la jucătorii profesionişti, capacitatea fizică este o chestiune care-i priveşte direct şi personal pe ei, şi nu pe antrenor.

— Sînteţi uneori atît de pesimist, încît mă întreb dacă merită să te faci antrenor de fotbal ?

— Merită cu prisosinţă. Este o meserie foarte frumoasă dacă nu ţi-e frică de alternarea succeselor cu insuccesele şi dacă te dedici ei fără gînduri de căpătuială. Eu pot să spun cu toată convingerea, acum la sfîrşitul carierei mele, că amintirile frumoase din această meserie precumpănesc asupra celor triste sau neplăcute, care de altfel, cu ajutorul timpului, se şterg, încetul cu încetul, din memorie...

VICTOR BANCIULESCU

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

INTERMEZZO... ÎN CAREU

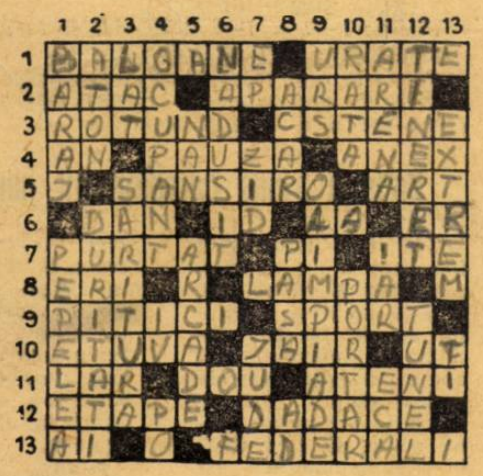

„LA FIRUL IERBII" sau REPRIZA I : 1. Primeşte un picior din prima secundă (pl) — Familiarismele de prin echipe. 2. Apărare redutabilă — Beton de un ceas juma' (pl). 3. Balonul în cea mai bună şi capricioasă formă — Lanţuri. 4. Timp de joc la „B" — Între 45 şi 46 — Alăturat. 5. Început de joc ! — Infern în care se joacă fotbal (2 cuv) — Articol (abr). 6. Stîlp feroviar — Dridea la centru ! — În plasă ! — În teren !. 7. Dus triumfal pe braţe — 3 şi 14 la Rapid ! — În specialitatea textiliştilor. 8. Ultimii dintre suporteri sau localitate în Nigeria — Repus în joc ! — Bec — Înaintare (cu W-ul înainte). 9. Fotbalişti la seară — Vitamina eternei tinereţi 10. Face încălzire, nu gluma — Spaimă ciocolatie — Uzine textile. 11. Larma nesfîrşită ! sau oraş în Persia — Pictor olandez (n. 1675) — Pe itinerariul „Cupei Balcanice". 12. Părăsiri de domiciliu cu averse între şi extra-familiare — Bombe. 13. Posezi — Balon oval — Observatori la meciuri

„LUMINĂRI" sau REPRIZA a II-a. 1. Meci al înaintărilor sau meci de promovare — Un Pele şi jumătate (şi încă ceva !). 2. Pitic în cea mai bună formă — Primatul loviturii (pl). 3. Cursă — Părăsire temporară a terenului. 4. Spectatorul de pe locul... — ...patru — În faţa porţii ! 5. Vîrf de atac ! — Nerod — Bolţi (fragile la loviturile cu capul). 6. Şi-a făcut din plin încălzirea — Prima modificare a scorului — Pentru cei care încă n-au înscris — Fente ! ca să nu spunem driblinguri). 7. Indemn — Păvăză la 9 paşi — Săritura ...calului — Arbitru 8. Feroviar — A oferi baloane — Jumătatea lui Adam ! 9. De aia n-are... Framul coadă ! — Paralelele mondialelor asezonate şi cu fotbal. 10. A trage în gol (vorbă să fie !) — Categorie grea — Jucător numărul unu. 11. Loc „infectat" (Honny soit qui mal y pense !) sau Amfiteatru microbistic — Din nou pe stadioane — Romancier portughez din secolul trecut. 12. Speranţele Naţionalei — Coridorul de pe Republicii 13. Cîştigător la Pronosport — Vecin cu tuşa — Încurajarea lui Tudorică — Sfîrşit de meci !

Cuvinte mai puţin cunoscute : ERI, LAR, DOU, ECA, NAN.

C. CORJOS

Campionatele mondiale 1950—1954

DOUĂ EDIŢII ÎNCHEIATE CU „LOVITURI DE TEATRU"

După cum se ştie, în 1950 organizarea a fost încredinţată Confederaţiei braziliene de sport, care a anunţat construirea unui stadion de 150 000 de locuri la Rio (stadionul „Maracana"). Ediţia aceasta a fost agitată de la început pînă la sfîrşit. Mai întîi, din numărul de 33 de ţări înscrise, 10 şi-au anunţat ulterior neprezentarea din diferite motive. (Argentina, Austria, Belgia, etc.). Apoi, din cele 16 echipe calificate pentru turneu, alte trei au declarat „forfait". În această situaţie au fost lansate invitaţii federaţiilor ale căror echipe naţionale fuseseră eliminate în grupe: Franţa, Scoţia. Dar, toate eforturile au rămas zadarnice. Turneul final s-a disputat pînă la urmă cu 13 echipe : 7 americane şi 6 europene.

A început faza finală şi... primele surprize au încălzit atmosfera şi aşa destul de... sud-americană. Italia — deţinătoarea Cupei — a capotat în faţa Suediei (2—3), care aveu să se claseze a treia. Anglia — prezentă pentru prima dată la un campionat mondial — a fost învinsă de... echipa Statelor Unite, furnizînd cea mai mare surpriză (unii din ziariştii englezi prezenţi la acest C.M. erau atît de siguri de victoria echipei lor, încît nici nu s-au deplasat la meci...). În fine, Brazilia — ţara gazdă şi favorita competiţiei („O Brasil ha de ganhar" — „Brazilia trebuie să cîştige" era refrenul care străbătea tot oraşul Rio) a închinat steagul, în meciul final, în faţa echipei Uruguayului. Acest 2—1 cu care a cîştigat Uruguay, precum şi festivitatea de înmînare a Cupei au aşternut o linişte... mormîntală pe stadionul „Maracana", supraîncărcat cu aproape 200 000 de spectatori! 20 000 de ghitare au fost sparte de ciudă !

Patru ani mai tîrziu, în organizarea federaţiei elveţiene, a avut loc ediţia a V-a. 37 de ţări înscrise, 13 grupe, dintre care 10 în Europa. Echipa României a făcut parte din grupa a VIII-a împreună cu Cehoslovacia şi Bulgaria, ocupînd locul II (0—2 şi 0—1 cu Cehoslovacia, 3—1 şi 2—1 cu Bulgaria). Jucătorii folosiţi succesiv : Voinescu (Toma, Birtaşu) — Băcuţ I (Zavoda II, Androvici), Farmati (Szökö) — Călinoiu (Onisie), Apolzan, Serfözö (Băcuţ I), Paraschiva (Szökö, Ozon, Petschovski), Nicuşor (Petschovski, Călinoiu), Vaczi (Ene I), Petschovski (Serfözö), Filote (Kiss, Suru). *Jucătorii noştri au avut posibilitatea să învingă echipa cehoslovacă, mai ales la Bucureşti, unde au dominat-o net, dar n-au reuşit să străpungă apărarea adversă. Astfel că în Elveţia a plecat reprezentativa Cehoslovaciei.*

Turneul final a oferit şi el cîteva rezultate nescontate : Brazilia - Iugoslavia 1—1, Ungaria—R.F. Germană 8—3, Austria—Cehoslovacia 5—0, Anglia—Belgia 4—4, Elveţia—Italia 2—1 şi 4—1 ; apoi sferturile de finală şi semifinalele foarte agitate (Ungaria—Brazilia 4—2 şi Ungaria —Uruguay 4—2, presărate cu cîteva scene tipic sud-americane) şi în finală marea surpriză : R. F. Germană —Ungaria 3—2, după ce în grupă ultima învinsese cu 8—3!?...

Deci, două ediţii încheiate cu veritabile lovituri de teatru..

● Prima prezenţă a Angliei la un campionat mondial, în 1950, a fost precedată de un eveniment, să-i spunem istoric: federaţia engleză a revenit în sînul F.I.F.A.-ei, din care absentase din 1929.

● Golgeterul ediţiei 1950 a fost brazilianul Ademir, care a înscris 8 goluri. În 1954, această onoare a revenit lui Kocsis (Ungaria) cu 10 goluri la activ (majoritatea marcate cu capul).

● Media golurilor de meci a fost de 4 în 1950, pentru ca la ediţia următoare să crească la 5,3.

Din amintirile lui Abbadie

Despre ediţia 1954 a C.M., ne-a vorbit renumitul jucător **JULIO CEZAR ABBADIE**, „actor" de prim rol la acest turneu final, cel pe care spectatorii bucureşteni n-au avut — din păcate — ocazia să-l admire duminică pe stadionul „23 August" din cauza unei întinderi musculare. Să-l ascultăm :

În Elveţia eu am fost numărul 7, într-o linie de atac cuprinzîndu-i pe binecunoscuţii Ambrois, Migues, Schiaffino. Borges. Aveam, cred eu, o echipă foarte bună, hotărîtă să cîştige pentru a treia oară cupa Jules Rimet. Am avut însă neşansa să întîlnim, înaintea finalei, Ungaria. Maghiarii ne-au condus cu 2—0, am egalat dar ne-au învins în prelungiri. Poate că întîlnindu-i în finală rezultatul ar fi fost altul. Oricum, echipa maghiară mi-a făcut cea mai mare impresie. Avea o mare forţă de joc, un echilibru perfect între compartimente şi jucători de mare clasă.

Ca o observaţie de ansamblu, cred că în Elveţia s-a remarcat pregnant „divorţul" fotbalului de ceea ce numim romantismul lui. A apărut puternic „curentul realist", ilustrat mai ales de echipa condusă de Fritz Walter care a avut atunci un prim cîştig de cauză. Jucînd, ulterior, 6 ani în Italia, 4 la Genoa şi 2 la Lecco, am avut ocazia să simt pe pielea mea „delicilie" jocului „realist".

FOTBALUL... LA EL ACASĂ!

Fotbalul s-a născut, deodată şi pretutindeni, în întreaga lume, aşa ca mişcarea sau cîntul Şi aceasta din cele mai vechi timpuri, din antichitate. China, Atena, Roma au cunoscut jocul de fotbal sub diferite forme şi denumiri.

Dar fotbalul modern, cu pitoreştile lui începuturi, a apărut în Anglia. Data oficială de naştere : anul 1868 (cel mai vechi club Sheffield — 1855).

O călătorie de studiu de două săptămîni în Anglia, ne-a dat, printre altele, prilejul de a vedea fotbalul... la el acasă.

Întîia întîlnire cu el am făcut-o încă din aer, din avion. Sub noi, în oraşul de zece milioane de locuitori ai Londrei, au apărut obsedant, parcă infinite terenuri verzi de fotbal. Este adevărat, în vecinătatea altor terenuri, cu bare înalte, de rugbi.

De altfel, trebuie spus că Londra are cel mai mare complex de terenuri de fotbal, laolaltă Pe cîmpul de la Hackney Marsh, acolo unde cîndva au fost bombardamente dezastruoase, ca un protest împotriva războiului şi ca un simbol al păcii, s-au ivit în anii de reconstrucţie 111 terenuri de fotbal !...

De asemenea, în cele 10 centre de antrenament pentru şcolari, din jurul Londrei, din 70—80 de terenuri de joc cîte sînt la fiecare centru, jumătate sînt pentru fotbal, rugbi şi hochei pe iarbă.

Elevii încep să înveţe fotbalul la 9—10 ani, să-l joace pe terenuri cu gazon, totdeauna fin şi proaspăt (din cauza climatului, a întreţinerii şi a educaţiei), să-l stăpînească şi să-l iubească.

Antrenorii spun că jucătorii care la 15 ani nu cunosc toate tainele tehnice ale fotbalului, nu vor deveni niciodată buni jucători.

În şcoală, nu numai profesorii de sport se ocupă de elevi, ci şi cei de cultură generală. De asemenea, antrenorii de la cluburi, care vin cu plăcere şi interes în şcoli, pentru a selecţiona şi a lucra cu cei mai dotaţi, de perspectivă

Pregătirea tineretului se face multilateral, prin polisportivitate şi metode moderne de antrenament (circuit, haltere, plasă elastică). Deşi ţară conservatoare de tradiţii, Anglia este revoluţionară în metodica antrenamentului.

În colegii, fotbalul este alături de rugbi şi baschet, în mare cinste. Pe cele aproape 50 de terenuri de fotbal şi rugbi ale Universităţii din Birmingham, studenţii joacă necontenit meciuri îndîrjite. La cei 5.000 de studenţi ai uneia din universităţile din Birmingham, în afara echipelor oficiale, care merg în campionatele universitare pe echipele, fredonînd chiar cîntece cu strigăte, agitînd fulare colorate şi ridicîndu-se mereu în picioare. Pentru meciul cu Chelsea, au venit de la distanţă de sute de kilometri, peste 4.000 de suporteri ai echipei Liverpool.

În Anglia, practică fotbalul 757.000 de jucători, iar fiecare club are cîte 6—10 echipe, de la copii şi juniori la echipa întîi Cluburile sînt conduse de mai mulţi directori, pricepuţi, pasionaţi şi legaţi de club, din generaţie în generaţie. Am văzut cu admiraţie plăcile comemorative din încăperile de sub tribune, pe care sînt gravate datele, adversarii şi numele celebre ale celor care au asistat la meciurile hotărîtoare ale clubului

Cel mai popular jucător de fotbal din Anglia este astăzi Bobby Charlton de la Manchester United Dar, de cele mai multe ori selecţionat în echipa naţională a fost, din toate timpurile, Billy Wright (105 ori). Şi totuşi, credem că cel mai iubit fotbalist rămîne Stanley Matthews, a cărui siluetă, parcă mereu tînără, o puteţi vedea la Londra, între figurile de ceară în mărime naturală ale muzeului „Madame Tussaud".

VIRGIL LUDU